

Eigen Kracht Centrale toont eigen zwakte

Zap

Door Hans Beerekamp

Ook bij de publieke documentaire rubrieken 2DOC en 3DOC wordt het op prijs gesteld, wanneer een producent eigen financiering van een opdrachtgever „meebrengt.” Voor ngo's of andere niet-commerciële instellingen is aandacht voor hun goede werken bij een landelijke televisiezender de investering vaak meer dan waard.

Toch kan ik me niet voorstellen dat de stichting Eigen Kracht Centrale, die de documentaire *De Brief van de Burgemeester* (2DOC/NCRV) samen met producent Paul de Bont ontwikkelde, erg tevreden zou zijn over het resultaat. Niet dat het geen interessante documentaire zou zijn – integendeel. Maar de indruk die je als buitenstaander overhoudt van de opdrachtgever is nogal teleurstellend, voorzichtig uitgedrukt.

Bewoners van de Middenweg in het Oost-Groningse dorp Finsterwolde krijgen tot hun verbazing een brief van de burgemeester van Oldambt. Hem hebben signalen bereikt dat het wonen aan de Middenweg niet voor iedereen een onverdeeld genoegen is. Daarom biedt hij hun een Eigen Kracht-conferentie aan om de problemen te bespreken, Een Eigen Kracht-coördinator komt huis aan huis langs om te vragen hoe ze daar tegenaan kijken.

Regisstrer Marlou van den Berge heeft hun reacties haarfijn geregistreerd. Van onvrede is hun niets bekend: „Ik woon hier heel prettig, al is het wel een dikke teringzooi.”

We maken kennis met een kant van Nederland die je niet veel op televisie ziet. Ja, soms bij Frans Bromet of in *De Rijdende Rechter*, maar toch zelden zo immens treurig: een werkloze van 26 met versleten rug en knieën, een heroïnegebruiker met ADHD en vier eveneens overactieve honden, zijn burens die elke dag langs komen om zwijgend bier te drinken.

De door de gemeente geïnitieerde poging om er gezamenlijk de schouders onder te zetten, stuit op veel onbegrip. Het idioom wordt nauwelijks begrepen en gewantrouwd. De lichaamshouding van de gemeentelijke zorgcoördinator tijdens het kringgesprek (handen gevouwen op een formidabele buik) verradt dat hij meent tot een andere kaste te behoren. En ook het onverwachte vertrek van de Eigen Kracht-man wekt verbazing. Na één conferentie krijgen alle aanwezigen een hand en sterkte bij verdere oplossingen toegewenst.

Gemeente en woningbouwvereniging zeggen toe dat er binnenkort mededelingen zullen volgen over vervolgstappen. Maar er gebeurt weinig tot niets. Een boze bewoner roept tegen de wegens krimp minder woningen voorspellende directeur van de woningcorporatie - de meest gehate van alle instanties: „Wij zijn geen cijfers!”

Toch worden de onzichtbaar blijvende bewoners die de rest van het dorp niet groet, stevast door de burens aangeduid als „nummer acht” en „nummer elf”.

In de jaren vijftig werd in Finsterwolde een regeringscommissaris benoemd om een communistische gemeenteraad buiten spel te zetten. Nu is de manipulatie van de opstandigheid subtieler. De film laat veel buiten beeld, maar je begrijpt de boosheid van de bewoners. Mooie film, ook door het betoverende chanson in dialect over Finsterwolde op de geluidsband, gezingszegd door de intrigerende Arnold Veeman.